

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Aprilie - Iunie 2013

ROMANIA FOR CHRIST

*Buletin de informare, misiune și apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523*

*„Nu vă spăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit;
A ÎNVIAT! Nu este aici. Iată locul unde Îl puseseră...” (Marcu 16:6)
„Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu...”
(Apocalipsa 1:17-18)*

Din viața stuparului...

Pribegeia Albinelor

Odată cu progresul tehnic oamenii au început să comercializeze și albinele. Albinele se vând cu kilogramul, iar reginele cu bucata. Nu vânzarea e importantă, deși sunt regine care depășesc suma de \$250.00 bucata. Problema interesantă e cum să fie transportate ca să ajungă la destinație în condiții bune. Închise în colivii separate pot veni din Rusia, Europa, Australia, etc. Condițiile optime de transport nu pot fi asigurate artificial așa că prin observație și experiență s-a aflat că numai albinele pot comunica cu regina și pot să-i asigure condiții speciale de viață.

Regina fără regat este moartă, astfel în mica ei colivie se introduc albine din regatul lor. Numărul lor este în funcție de distanța sau condițiile din timpul drumului. Deși este hrană suficientă în colivie, regina nu mănâncă singură, albinele îi pregătesc hrana. Când condițiile sunt prea grele albinele se jertesc pe ele dând reginei ultima picătură de apă din corpul lor așa că adesea la destinație ajung în viață doar câteva îngrijitoare. Povestea lor este prea lungă s-o descriu aici. Ce mă fascinează la ele e faptul că oriunde ajung sunt tot albine: ele trăiesc, gândesc, comunică, lucrează, conduse de caracterul imprimat în familia mamă. Albinele nu și-au schimbat natura, nici obiceiul, nici caracterul. Omul ca să poată lucra cu ele a fost nevoit să învețe și să accepte natura lor.

Noi suntem născuți dintr-o sămânță care în natura ei nu poate să putrezească, nu poate să se adapteze și nu poate fi creată artificial (I Petru 1:23). Dacă murim sau dacă trăim sămânța rămâne aceeași. În cei aproximativ două mii de ani de la răscumpărarea noastră sămânța a rămas aceeași. Nu are importanță ce obiceiuri, ce datini, sau ce interese ne înconjoară. Pe Hristos, Regele nostru, nu-L putem adapta la noile idei artificiale. Regele nostru acceptă un singur mediu (în Duh și în Adevăr), El nu și-a cedat principiile chiar când prețul răscumpărării noastre L-a costat viața. În El, Domnul nostru, nu este nici umbră de schimbare. Pe baza promisiunilor Lui noi suntem sămânța Adevărului Divin. Trăim pentru că El trăiește în noi, și murim pentru cauza sfântă (Filipeni 1:21). Apostolul Pavel ne spune că a trăi este un câștig iar a muri este Hristos. Suntem străini și călători, pribegim mutați de mijloacele moderne pretutindeni în lume.

Ce ducem cu noi, ce facem noi, care este ocupația noastră în locul în care am ajuns? Suntem sămânța vie, am format o lucrare în jurul nostru? Pavel scria filipenilor (Filipeni 1:13) că în casa Cezarului toți știau despre sămânța Adevărului. Reginele vândute duc cu ele caracterul lor, și acolo unde ajung întemeiază o familie. Poate că ar fi normal să mă întreb și eu și tu, iubitul meu frate, ce am format în jurul nostru. Prigoana din Ierusalim a dus Evanghelia pretutindeni unde au ajuns cei împrăștiați. Chiar Saul, în răvna lui de dușman, a contribuit la răspândirea Evangheliei. Zelul noului apostol se vedea în prigonitorul activ. După întâlnirea lui cu Domnul, noul om a devenit apostolul

Urmare în ultima pagină →

Vrednici slujitori

„Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu ...”
(2 Corinteni 6:3-4)

Aici văd o frumoasă prezentare făcută de apostolul Pavel: **„Suntem niște vrednici slujitori”**.

Apocă în toate epistolele sale, apostolul Pavel se numește „rob al lui Isus Hristos”, adică sclav sau slujitor. El nu avea un rang ierarhic. El nu e șef, nu e conducător, nu e președinte, ci slujitor. El nu spune: „Ar trebui să fim”, nu folosește optativul. Nu spune: „Trebuie să fim”, nu folosește imperativul, ci simplu „Suntem”. Verbul e pus în forma afirmativă la prezent. Să trăiesc adevărul acesta zi de zi. Mă doare sufletul când văd pe unii că se consideră șefi, stăpâni, directori în biserica lui Hristos Domnul. E o goană după ranguri, după titluri, chiar în sânul bisericii. Eu mă bucur că Domnul m-a învrednicit să-l fiu slujitor. E un mare har, căci sunt slujitorul Celui mai bogat, mai puternic și mai iubitor Stăpân.

Aici apostolul Pavel arată ce fel de slujitori erau ei: **„Niște vrednici slujitori”**.

Unii slujitori sunt mofturoși, fac ce numai lor le place. Alții sunt leneși, le place să doarmă mult, să trândăvească. Alții sunt gata să cânte, dar nu să lucreze, secerișul însă are nevoie de lucrători harnici. Vai, câtă nepăsare e la atâția ce își zic că Îl slujesc pe Domnul! Săptămâni și luni de zile ei nu fac nimic. Ei nu adună, ci risipesc vremea, atât ! Nu, nu vreau să mă aseamăn cu ei. Stăpânul meu are nevoie de vrednici slujitori, de slujitori care să facă și din noapte zi, lucrând pentru El. Căci numai așa la urmă vor auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios !”

Aici înțeleg că vrednicia se demonstrează prin viață și lucrare, nu se trâmbițează: **„arătăm că suntem niște vrednici slujitori.”**

Slujirea se vede cu ochii, nu se aude cu urechile. Fără tobe, vrednicia se arată, alții o văd. Ea nu poate rămâne ascunsă. Prin felul

nostru de a-L sluji, de a-L asculta zi de zi, nu numai Duminica, noi arătăm că suntem vrednici slujitori ai Dumnezeului Preaînalt. Pot alții să vadă o hărnicie ca a lui Pavel în viața mea?

Vrednicia noastră trebuie să fie „*în toate privințele*”.

Nu numai într-o privință care ne place nouă. Atât în lucrurile ușoare cât și în cele grele, pe vreme frumoasă cât și pe vreme furtunoasă, vrednicia noastră ca slujitori trebuie să se arate. De fapt, ea strălucește mai mult pe vreme întunecoasă. Atunci când alții se tem să mai lucreze, când unii se ascund, se pun la adăpost, slujitorul vrednic stă cu steagul în mână, înfruntă toate. „Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori nu va secera” - spune Solomon.

Doamne, ajută-ne să fim în fiecare zi astfel de vrednici slujitori în toate privințele, pentru slava Ta.

Pitt Popovici

Surpriza

Evanghelistul Marcu, în capitolul 16:1-8, descrie efectul învierii asupra femeilor. Neașteptat: în loc de bucurie, găsim frică și cutremur. De ce? Fiindcă așa erau și credincioșii care aveau să citească Evanghelia aceasta.

Tabloul 1: Îngrijorare!

Femeile își aduc aminte deodată: „*Mergem degeaba. Cine ne va prăvăli piatra?*” - „Piatra este foarte mare! Ce ne facem?” Când au ajuns acolo, piatra era dată la o parte. Ca ele suntem și noi, prinși din toate părțile de îngrijorări. Știm că avem în față lucruri prea grele, și strigăm desnădăjduiți: „Cine ne va prăvăli piatra?” Femeile se îngrijorau degeaba, piatra era deja prăvălită. Sărbătoarea învierii să ne aducă o nouă perspectivă asupra vieții, un optimism îngeresc.

Tabloul 2: Însălmântare!

Femeile au intrat în mormânt, au văzut acolo un tinerel, și s-au însălmântat. Dar el le-a zis: „*Nu vă însălmântați. Căutați pe Isus. Nu e aici, a înviat!*” Femeile căutau un mormânt sigilat, cu un mort în el; Dar au găsit un mormânt gol, și cu un înger, un „tinerel” îmbrăcat în alb, care le spune minunea: „Hristos e viu!” Fuseseră îngrijorate, fricoase; dar acum, erau însălmântate. Ce surpriză! Cum aveau să înțeleagă ele cuvintele îngerului? Au venit să toarne miresme peste giulgiul unui mort, iar tinerelul le spune că El a înviat! Surpriza vieții le înfricoșează. Și pe noi Dumnezeu ne surprinde cu lucruri mai mari decât mintea noastră. Vrem să le înțelegem pe toate, iar Dumnezeu le ține ascunse, fiindcă vrea să ne încredem în El nu în priceperea noastră. „Hristos a înviat!” e o veste însălmântătoare pentru firea pământească. Cu învierea Domnului din morți, credincioșii sunt chemați să acționeze în domeniul invincibil al puterii lui Hristos care a biruit moartea și iadul și forțele întunericului.

Urmare în pagina 14

Și de-ar fi ca drumul...

Matei 27: 32-44

Sărbătoarea Învierii, care ne înconjoară cu atmosfera ei de bucurie și slavă, aduce în inimile noastre, în casele noastre, în familiile noastre o dorință înfocată de proslăvire a Mântuitorului nostru, și toată activitatea noastră, rugăciunile, meditațiile, postul, țintesc în această direcție spre onoarea Celui ce ne iubește și Și-a dat viața pentru noi la Golgota. În vremea aceasta de har, suntem conștienți că suntem binecuvântați și întăriți prin tot ceea ce se face în Casa Domnului în asemenea ocazii și ne bucurăm cu anticipație în fiecare săptămână pentru alții care vor veni cu noi din afară și care vor avea ocazia încă odată să fie expuși Cuvântului lui Dumnezeu. Așteptările noastre care ar trebui să fie mari parcă nu zboară așa de sus cum ar trebui, potrivit cu această oportunitate extraordinară, când Dumnezeu poate să lucreze în viața cuiva, indiferent de starea în care se află.

În Cuvântul lui Dumnezeu din Matei 27:32-44 suntem duși cu gândul la cruce unde Dumnezeu ne expune la un astfel de caz și ne arată oameni care pleacă de acolo schimbați, nu așa cum a venit.

Dumnezeu ne arată aceste adevăruri care mă rog Domnului să fie spre cercetarea noastră ca să fim harnici în lucrarea Lui. Evanghelistul Matei ne prezintă câteva tablouri:

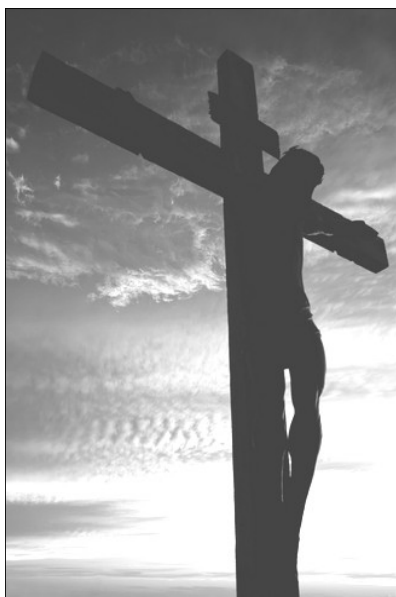
1. Tabloul unor oameni răi și cruzi

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți...”

„Apoi au șezut jos, și-L păzeau” (Mat. 27:35-36).

Tabloul acesta este unul dintre cele mai crude tablouri din Sfintele Scripturi. Vedem niște oameni duri și împietriți de atâtea brutalități pe care le-au săvârșit în viața lor, la care au mai adăugat una, cea mai teribilă din istoria Universului.

- Faptul că stăteau jos în fața unei asemenea scene groaznice ne arată cât de jos au ajuns oamenii acestia: Stăteau jos să-și savureze isprava. Probabil că lucrul acesta devenise o rutină și nimic nu-i mai impresiona.
- Brutalitățile săvârșite ia-au adus în pragul de a nu mai fi oameni ci de-a dreptul brute de o cruzime rară. Pentru noi, în dreptul unor asemenea oameni,

am spune că nu se mai poate face nimic, dar se pare că Dumnezeu a avut altceva de spus.

2. Tabloul unor oameni cercetați de Dumnezeu

„Sutașul, și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de pământ și cele întâmplare, s-au înfricoșat foarte tare, și au zis: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Mat. 27:54).

Expresia cheie aici este: *„când au văzut... cele întâmplare.”*

Mai poate cineva să facă ceva cu cei care au răstignit pe Domnul Isus, și dacă da, ce lucruri sau ce lucrări ar fi trebuit să fie făcute de Dumnezeu pentru ca să schimbe asemenea caractere, asemenea inimi?

Scriptura ne spune câteva lucruri pe care, există o mare posibilitate că Dumnezeu le-a folosit în dreptul acestor oameni, lucruri care pot fi atât de folositoare și pentru noi, și pentru vremea în care trăim noi:

- Ei n-au mai întâlnit până atunci pe nimeni care să se roage în timp ce îi băteau cuiele în mâini și în picioare: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).
- Cuvintele Domnului Isus adresate Mariei, mama Lui, probabil că au făcut pe sutaș și ceata ostașilor să se gândească la faptul că și ei au undeva departe o mamă, și inima lor dură devine și mai atinsă când văd că cel pe care ei îl răstignesc, nu numai că se gândește la mama Lui în cesaul cel greu pentru el, dar face și provizii de viitor pentru ea, dând-o în grija lui Ioan.
- Purtarea de grijă, sensibilitatea față de cei care erau răstigniți împreună cu El, care culminează cu promisiunea primirii în Paradis de către Domnul Isus, pentru cel care îi cere să-și aducă aminte de el când va veni în Împărăția Lui, probabil că sapă adânc în inima îngreunată de brutalitate a acestor ostași și a sutașului.
- Felul în care Domnul Isus se poartă de la început și până la sfârșit și nu răspunde în nici un fel provocărilor răutăcioase din partea cohortelor vrăjmașe, care-i folosesc pe preoți, pe tâlhar, pe trecători, pe mulțimea din Ierusalim venită să vadă răstignirea.
- Plinătatea încrederii cu care Mântuitorul Își încredințează Duhul în mâna lui Dumnezeu, îi face să vadă că într-adevăr Domnul Isus este ceea ce spunea că este: Fiul lui Dumnezeu.

Ei au fost martori la toate aceste lucruri care s-au întâmplat în jurul Domnului Isus și au înțeles că Însuși Dumnezeu din cer vorbește prin faptul că soarele își ascunde fața, și au priceput poate mai târziu că era normal să fie așa întrucât ei au

răstignit „Lumina lumii” (Ioan 8:12).

Când stâncile s-au cutremurat, ei au primit lucrul acesta tot ca un semn de sus, dar poate că și acest lucru l-au priceput mult mai târziu, și anume că ei au răstignit în ziua aceea chiar pe Cel ce este „Stânca veacurilor”.

Dumnezeu este cu adevărat specialist în a săpa cuvintele Legii pe table de piatră dar și Cuvântul vieții pe inimi de piatră pe care le prefăce în inimi de carne chiar și aunci când noi nu putem să vedem că se mai poate face ceva pentru astfel de oameni.

3. Tabloul unor oameni care mărturisesc despre Domnul Isus că este Fiul lui Dumnezeu

„Și au zis: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Mat 27:54b).

Oamenii aceștia au văzut ceea ce preoții cei mai de seama și toată pleiada fariseilor și cărturarilor n-au putut vedea, și anume că Cel pe care ei L-au răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu.

Evangelistul Marcu ne redă și el declarația sutașului care a condus procesiunea execuției Domnului Isus: *„Sutașul, care sta în fața lui Isus, când a văzut că și-a dat astfel duhul, a zis: „Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 15:39).* Tradiția ne spune că sutașul a devenit un urmaș al Domnului Isus și a plătit cu viața pentru credința lui.

***Semănați în inimi și de-ar fi ca drumul
Ori pietros pământul unde semănați,
Totuși va cădea și pe pământul cel bun
Și-apoi din rod însutit voi veți gusta.***

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, și ei au fost expuși la acest Cuvânt spre binecuvântarea lor. Părerile noastre nu sunt întotdeauna după voia lui Dumnezeu când ne gândim la oamenii din vremea noastră și la lipsa lor totală de interes față de Cuvântul lui Dumnezeu, dar lucrul acesta nu trebuie să ne împiedice să strigăm la Cel care poate schimba stările și inimile oamenilor, întrucât pentru El toate lucrurile sunt cu putință și El va lucra cu putere în viața celor din jurul nostru.

În camera de sus, în gradina Gețimane, pe via Dolorosa, la Golgota, peste tot pe unde Duhul ne călăuzește și ne inspiră să-i ducem și noi pe alții cu care venim în contact sau vizitează bisericile locale, sunt ocazii unice și binecuvântate pe care Duhul Sfânt le folosește să lucreze acolo unde noi Îl rugăm să lucreze.

El poate și vrea, și cu siguranță, să sfărâme stânca. Mare va fi bucuria noastră când vom vedea roade binecuvântate culese la sărbătoarea Paștelui și în zilele care urmează, și desigur că bucuria nu se oprește aici, ci trece dincolo de granițele veșniciei.

Domnul să ne dea Har și râvnă deplină în lucrarea Lui. Amin!

Costel Cristea

Vești de pe ogorul Evangheliei

Sărbătoare Nașterii Domnului Isus a fost o ocazie frumoasă de a pătrunde cu Evanghelia înafara caselor de rugăciune. Fratele Daniel Topciu, păstor misionar al Bisericii Baptiste din Corbu, Dobrogea, a folosit programele și activitățile cu copii pentru a umple inimile tuturor cu lumina Evangheliei Domnului Isus Hristos.

Școala din Corbu a organizat pentru elevi un simpozion cu tema „Pericolele Adolescenței”. Alături de un medic invitat care a prezentat pericolele fumatului, fratele Topciu a dat celor peste 60 de elevi prezenți Cuvântul de putere al Evangheliei pentru eliberarea de sub puterea păcatului și pentru o viață frumoasă în Hristos Domnul. În comunele Săcele și Istria, grădinițele de copii sunt deschise activității de misiune ale tinerilor credincioși. Totodată, aceste întâlniri descoperă bisericii copiii din familiile mai sărace, care sunt apoi ajutate.

Mă adresez cu mulțumire către toți susținătorii și colaboratorii în lucrarea Domnului din România. Darurile pe care le primim arată spiritul de dragoste și colaborare pe care-l aveți. Am făcut tot posibilul ca sumele mult așteptate să ajungă imediat la fiecare lucrător. Cât despre activitatea mea ca păstor pensionar, în al 79-lea an de viață și al 60-lea de când am început studiile la Seminarul Teologic din București, pot spune că Dumnezeu mă mai folosește în lucrarea din bisericile din jurul Dejului, precum și la penitenciarele din Gherla și Dej, unde împreună cu o echipă de voluntari, participăm prin misiunea „Stânca Veacurilor” o zi pe săptămână la Gherla și o zi pe săptămână la Dej.

Mânzat Ionel, cercul de misiune Transilvania

=====

Ajutorul pe care îl trimiteți înlesnește aici slujba de vestire a Evangheliei. Fiecare din frații lucrători și-au manifestat mulțumirea pentru sprijinul pe care îl dați, având în considerare faptul că nu sunt puține solicitările materiale ce se impun. Biserica nr. 1 Constanța, având ca obisectiv sprijinul lucrării din Galeșul, Hârșova, Dorobanțu, și nu numai, prin frații din comitet și păstorul bisericii vă mulțumesc pentru binevenita colaborare în realizarea acestui deziderat. Vă mulțumesc și eu personal pentru atenția acordată întregului cerc misionar Dobrogea. Vă îmbrățișez cu deosebită dragoste, mulțumire și recunoștință...

Daniel Cartacai, cercul de misiune Dobrogea

=====

Iată una dintre experiențele deosebite pe care le-am avut în urmă cu două luni. Stăteam la discuții cu un musulman. Printre altele i-am spus că *Isus este Fiul lui Dumnezeu*. Acesta s-a supărat extrem de tare și mi-a zis că dacă voi mai spune încă o dată mă va lovi. Am continuat să spun același lucru, și dumnealui mi-a dat o palmă și a plecat. Peste două zile s-a întors și mi-a mărturisit că nu poate dormi și a avut tot felul de vise interesante. Mi-a spus că vrea să afle mai multe despre Isus. De atunci l-a primit ca Domn și Mântuitor în viața lui, și vine la adunare cu bucurie. Domnul Isus lucrează în mod minunat.

O altă experiență este că Domnul Isus a lucrat în viața unui om de 32 de ani care este handicapat la o mână și un picior. Umblă foarte greu, dar este de fiecare dată primul la adunare. Vine 5 km pe jos și este o mărturie pentru toți ceilalți.

Vă mulțumim mult de tot pentru susținerea dumneavoastră. Înseamnă mult pentru noi și pentru lucrarea printre musulmanii din Dobrogea.

Sali Sabri, Medgidia

=====

La sfârșitul anului 2012, la sărbătoarea Nașterii Domnului Isus, am avut o serbare cu copiii școlari și preșcolari din comuna Mărgău, și de atunci vedem rezultate frumoase ale Cuvântului vestit. Au venit atunci la serbare și părinții și bunicii copiilor, și au auzit cântările noastre de Crăciun și vestirea Evangheliei. La fel am procedat și la Bedeciu și Dretea. Ce face Dumnezeu e minunat. El lucrează prin copii la inima părinților. Anul acesta în comuna Mărgău vom sărbători 100 de ani de la începuturile mărturiei baptiste, în luna august. Domnul să binecuvinteze lucrarea Sa.

Căprar Emanoil, Mărgău, județul Cluj

Urgența Lucrării

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentruca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în acelaș timp.” (Ioan 4:35-36)

Aceste observații din textul de mai sus, le face Domnul Isus în contextul trezirii din Samaria. Aici nu este vorba despre holdele gata de seceriș din câmpia Samariei, ci despre nevoia spirituală a oamenilor. Domnul Isus vorbește cu ei ca de obicei în pilde folosind imagini legate de experiența lor de fiecare zi. Este vorba despre trezirea spirituală în masă a populației Samariei la mărturia unei femei — una foarte păcătoasă. Domnul Isus nu s-a cramponat în dogmele religioase ale Evreilor, nici în cultura acelor zile, nici în suspiciunea ucenicilor Lui, ci a folosit acea femeie, și încă cu mare succes, fiindcă El a găsit la ea foame și sete după lucrurile spirituale. Domnul a avut o conversație cu ea și din acea conversație El a văzut nevoia ei și oportunitatea. A văzut dorința ei după o închinarea adevărată. Ceea ce a făcut femeia Samariteancă este ce așteaptă Domnul Isus de la noi. Să spunem oamenilor despre întâlnirea noastră cu El și relația noastră cu El.

În textul de mai sus, Domnul Isus ne atrage atenția că există un timp potrivit și oportun pentru seceriș. Oricine știe că semănatul și seceratul sunt două lucruri diferite. Dacă nu semănăm sămânța nu avem ce să secerăm. Când semănăm aruncăm sămânța în pământ. Când secerăm strângem recolta. Faptul că Domnul menționează aici despre o plată sau o roadă pentru viața veșnică dovedește faptul că El se gândește aici la o răsplătire spirituală. Domnul Isus spune ucenicilor Lui că există un anume timp potrivit pentru secerat, pentru strânsul recoltei. El vrea să le atragă atenția să recunoască timpul bun pentru secerat. Poate mulți dintre noi am experimentat faptul că

după multă insistență și mult timp petrecut cu unii oameni, în final am fost respinși categoric. Dacă este foarte important să aruncăm sămânța, este tot atât de important să știm și unde să o aruncăm dacă vrem să strângem recolta la secerat. Cuvântul ne spune să nu aruncăm „*mărgăritarele noastre în gura porcilor.*” Dacă nu recunoaștem vremea secerișului pierdem timp cu oameni care niciodată nu se vor întoarce la Domnul. Secerișul, sau câștigarea de suflete, este o lucrare inteligentă și intenționată. Nu se face o lucrare bună la voia întâmplării. O lucrare bună, întodeauna se face în mod disciplinat, planificat, programat.

În textul acesta Domnul ne mai atrage atenția și la elementul urgenței. „*Iată, Eu vă spun: ridicați-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș.*” Domnul Isus exprimă cel mai bine acest element al urgenței atunci când ucenici Lui îl chemă să mănânce. „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, și să împlinesc Voia Lui.*” Cred că problema majorității creștinilor din bisericile de astăzi este lipsa totală a acestui simț al urgenței de a duce Evanghelia Domnului Isus la lumea pierdută. Cei mai mulți dintre creștini au redus misiunea lor la simplul fapt de a merge duminica la biserică, deși nu găsim nicăieri căci aceasta este ce așteaptă Domnul Isus de la noi. Domnul să ne dea înțelepciune să vedem oportunitățile, să discernem prioritățile, și, ca femeia samariteancă, dacă este cazul să „lăsăm găleata” sau treburile noastre, și să alergăm să spunem oamenilor ce valoare spirituală am găsit noi. Câștigarea de suflete ca și recoltarea holdelor de grâu are un anumit timp oportun.

Există un fel de combinație a acestor două noțiuni: semănat și secerat. Un fel de interdependență. Versetul 37 ne spune că „unul samănă, iar altul seceră”. În versetul 38, Domnul Isus a spus: „Eu v-am trimes să secerati acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor.” „Cine seceră, primește o plată, și strânge roada pentru viața veșnică; pentruca și cel ce seamănă și celce seceră să se bucure în acelaș timp.” (v. 36) Această expresie este fantastică având în vedere că semănatul are vremea lui și seceratul are vremea lui, și totuși și cei ce seamănă și cei ce seceră se bucură în același timp, sau se bucură împreună la strânerea recoltei.

Domnul să facă din noi toți lucrători harnici pe ogorul împărăției Lui.

Zach Ploscaru, Fremont, California

Spune-î lui Arhip

„...Și spuneți lui Arhip: „Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.” (Coloseni 4:17).

Parcă-l văd pe fratele Arhip într-un colț, poate nemulțumit de nivelul lui de pregătire, de maturitate, lovit de oameni și de deznădejde, gata să abandoneze lucrarea încredințată de Domnul, ca și Ilie altădată, ca și Ieremia...

Dar se ridică Epafra cu scrisoarea de la Ap. Pavel și începe să citească în fața întregii adunări. Poate oamenii se așteptau ca Pavel să se plângă de lanțurile lui, de hrana lui, de frig, de singurătate și de nedreptatea evreilor. Însă sfântul apostol este îngrijorat de cei liberi care sunt ispitiți să accepte filozofiile timpului lor, filozofii care presează cu o aliură de superioritate să adauge sau să scadă ceva la Evanghelie și la jertfa Domnului Isus...

După ce Pavel pledează pentru suficiența jertfei Domnului Isus, spre sfârșitul scrisorii, Arhip își aude numele și tresare din colțul desnădejdiei lui realizând că Domnul l-a văzut unde este și cum lucrează, și nu-i place să-l vadă abandonând misiunea încredințată.

Și așa, primind nou imbold, Arhip începe să se învioreze, să continue și să termine lucrarea începută în Domnul... Uneori este tot ce are nevoie Arhip ca să se ridice din colbul abandonării și să termine lucrarea. De obicei oamenii care au o lucrare de la Domnul sunt ispitiți să abandoneze. Oamenii care au lucrarea lor și ambițiile lor nu abandonează. Ei luptă cu ambiție, calcă peste oameni până ajung unde vor ei să fie. Dumnezeu însă, todeauna are grijă să ajungă mesajul Lui la omul lui, căruia i-a încredințat o lucrare și care uneori cade prins în plasa descurajării...

A făcut-o pentru proorocul Ilie când se ascusese în peștera deznădejdiei lui, spunând, „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.” Domnul îl întrebă cu blândete, „Ce faci tu aici, Ilie?” și după ce Ilie realizează că ce face nu este exact lucrarea începută în Domnul, Domnul îi amintește că mai are de uns un împărat, mai are să șlefuiască și să ungă pe Elisei, fiul lui Șafat, înlocuitorul lui, și așa Ilie iese din peșteră, stă pe munte înaintea

Domnului și termină frumos lucrarea încredințată...

A făcut-o pentru Ieremia și pentru mulți alții... A făcut-o pentru David. O mulțime de Psalmi, David îi începe cuprins de întunericul deznădejdiei și îi încheie inundat de lumina și pacea lui Dumnezeu.

Prin Apostolul Pavel Domnul dă un mandat bisericii din Colose să nu-l lase pe Arhip să se retragă în colțul deznădejdiei ci să-l încurajeze să-și împlinească bine slujba încredințată. În Coloseni 4:16 vedem că biserica din Colose a primit sarcina să citească epistola lor și Bisericii Laodicienilor. Asta îmi spune mie că era și în Laodicea un "Arhip" care era ispitit s-o lase puțin mai căldicel. Și Apostolul Ioan în Apocalipsa ne arată clar că cel din Laodicea a ajuns așa de căldicel că era în pericol să fie aruncat.

Epistola Colosenilor a ajuns la toate bisericile. Asta înseamnă că mandatul este pentru biserică universală. Este un Arhip în fiecare biserică locală, și am suspiciunea că s-ar putea să fie unul și acasă la noi. De multe ori stau de vorbă cu Arhip din oglindă și îi spun ce vreau să spun astăzi și cititorului obosit, dezamăgit, întristat, descurajat: Frate Arhip, ieși din colțul sau din peștera deznădejdiei tale, întorțe-ți privirea către Domnul și împlinește-ți bine slujba...

Pavel Ploscariu

Urmare din pagina 4

Puterea aceasta nu e controlată de noi, ci ea ne controlează și ne stăpânește. Iată un aspect înfricoșător dar glorios și binecuvântat, al învierii.

Tabloul 3: Cutremurare!

Îngerul le mai spune ceva: „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileia. Acolo Îl veți vedea, cum v-a spus!” Și efectul a fost: ele au ieșit afară și au luat-o la fugă pentru că erau cuprinse de cutremur și de spaimă. Au venit îngrijorate, și acum erau cuprinse de cutremur.

„Duceți-vă de spuneți ucenicilor...” Ce să spună? Ceva ce nici ele nu pricepeau? Că a înviat Isus? Și cine o să le creadă? Toți vor râde de ele. Cutremurătoare slujbă!

Mărturia noastră despre Mântuitorul e o slujbă care trebuie să ne cutremure. Ne-a ales Dumnezeu pe noi, cei slabi și neînsemnați, să ducem în lume o veste care e mai măreață decât tot ce există. Iar noi suntem mai slabi decât femeile acelea. Așa o comoară de slavă, în așa vase de lut! Aici e harul lui Dumnezeu, un har cutremurător de mare. Îmi pare bine că Marcu scrie despre femei că s-au îngrijorat, fiindcă înseamnă că mai e nădejde și pentru noi. „Hristos a înviat!” e vestea care ne ridică din neputințe la glorie.

Prin harul care ne-a fost dat, să vestim biruința Domnului Isus Hristos, căci în biruința Sa El ne cuprinde și pe noi. Hristos a Înviat! (V. P.)

Rămâneți aici și vegheați

„Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați.”
(Marcu 14:34)

Acestea sunt câteva cuvinte doar... și câtă durere, câtă agonie conțin! Putem oare înțelege realitatea aceasta copleșitoare? Dumnezeu, luând chip de om, împreună cu toate slăbiciunile noastre omenești, coborând în lumea noastră ca să moară și să învingă în locul nostru moartea!! Putem oare înțelege ce înseamnă să te silești singur, să porți durerea lumii întregi, când poți să cazi strivit doar sub durerea propriilor păcate și necazuri...

Dar era nevoie ca cineva să poarte păcatele mele până la cruce. Și eu n-am putut... și alții ca mine n-au putut. Doar El a fost găsit vrednic... Și dacă Dumnezeu în trup de om a avut nevoie de prieteni în cele mai grele momente ale vieții Lui, prieteni care să-L susțină în rugăciune, care să vegheze împreună cu El, atunci cu atât mai mult avem nevoie noi de susținere și de o veghere a celor care sunt pe-o cale cu noi... Ajungem în viață în momente când lumea noastră mică se clatină și e gata să cadă peste noi și să ne strivească. Ați fost pe acolo vreodată? Ați avut pe cineva care să vegheze cu voi? Ați vegheat vreodată alături de cineva?

Când se vorbește de prietenii lui Iov, adesea numai unul capătă credit pentru că vorbit înțelept. Dar creditul este de la Domnul care vede mai mult și mai bine ca noi. Adesea m-am gândit la cei trei prieteni care n-au vorbit prea drept în dreptul lui Iov: dar aceștia au venit când au auzit de necazul lui Iov, au stat trei zile lângă el fără să rostească un cuvânt, copleșiți și ei de situația prietenului lor, și abia apoi au început să vorbească. Vreau să cred că am câțiva asemenea prieteni. Și mai vreau să cred că și eu pot fi, sau sunt un astfel de prieten pentru altcineva. Domnul Isus n-a avut însă pe nimeni în acel moment crucial ca să vegheze cu El.

În afară de gândurile pline de respect pe care le am față de Salvatorul sufletului meu, rămân cu gândul la faptul că trebuie să veghem unii pentru alții în zilele grele, în momentele de mâhnire...

Dacă Fiul lui Dumnezeu a avut nevoie ca prietenii Lui să vegheze împreună cu El, cu atât mai mult noi...

Rodica Boțan

continuare din pagina 2

neamurilor. Noi toți am ajuns departe de locul nostru natal. Am pierdut zelul sau am crescut în râvna pentru lucrarea lui Dumnezeu? Suntem aici albina care se sacrifică pentru lucrarea sfântă? Porunca Regelui rămâne valabilă, „Duceți-vă și faceți ce v-am poruncit...” Nu avem lărghețea adaptării, nu avem dreptul modificărilor. El, Domnul, a făcut totul; noi oferim lumii ce avem asigurat din beljug prin voia Lui. Oferta noastră vine de la El, e natura divină transmisă prin noi.

Coloniile nou înființate de albine poartă cu ele caracterul natal. Creștinul născut din Dumnezeu poartă cu el din divina natură care e dusă oriunde ajungem noi, ca fii ai naturii divine. În lumea multelor amăgiri moderne noi suntem chemați să răspândim harul ceresc.

În coliviile ce transportă albinele nu se introduce nici un trântor. El ar consuma personal toată hrana fără grija existenței familiei. În pribegia lor, Mardoheu și Estera au sacrificat puținul lor (viața) pentru ca gloria lui Dumnezeu să cucerească întregul imperiu. Puținul nostru nealterat, în mâna Creatorului poate scrie o pagină nouă în istoria bisericii Domnului nostru Isus Hristos.

De dragul tău, iubitul meu frate sau soră, pribegi cum sunteți, vă îndemn în clipele critice pe care le trăim, faceți ceva deosebit în lucrarea pentru Evanghelie, cu bucurie, cu dragoste, cu jertfă. Mardoheu încheie discuția cu Estera, că „poate pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție.” Venirea Domnului Isus e mai aproape astăzi ca oricând. Poate că pentru o vreme ca aceasta suntem risipiți în întreaga lume. Domnul nostru Isus Hristos le spune celor împietriți: dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga. A ieși din anonim, oricare ar fi forma, înseamnă a trăi pentru Christos.

Să cântăm cu faptele cântarea noastră înainte de a intra prin arcul de triumf,
„La luptă frați pentru Hristos, în sfântul Său război,
Drapelul sus să-l ținem toți,
Victoria-i cu noi !”

Stuparul

România pentru Hristos

***„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis;
vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”***

(Ioan 9:4).

Vă îndemnăm să vă rugați pentru noi și să dați o mână de ajutor.
Orice donație pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă
pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.